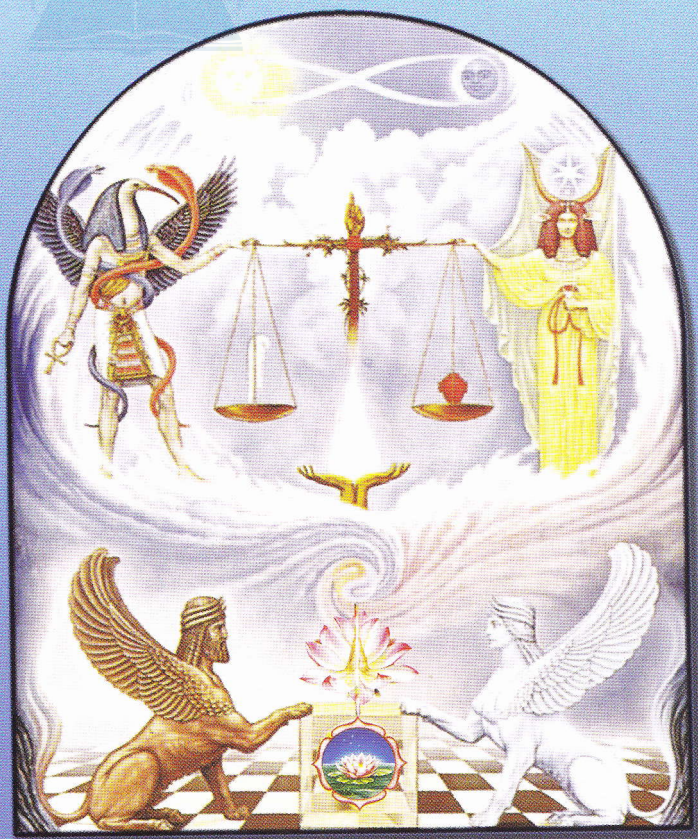


Mabel Collins



Idila Lotusului Alb

Editura Șapte



Mabel Collins

IDILA LOTUSULUI ALB

urmată de

Povestea lui Sensa

comentarii de Mabel Collins

Comentarii la Idila Lotusului Alb

de T. Subba Row

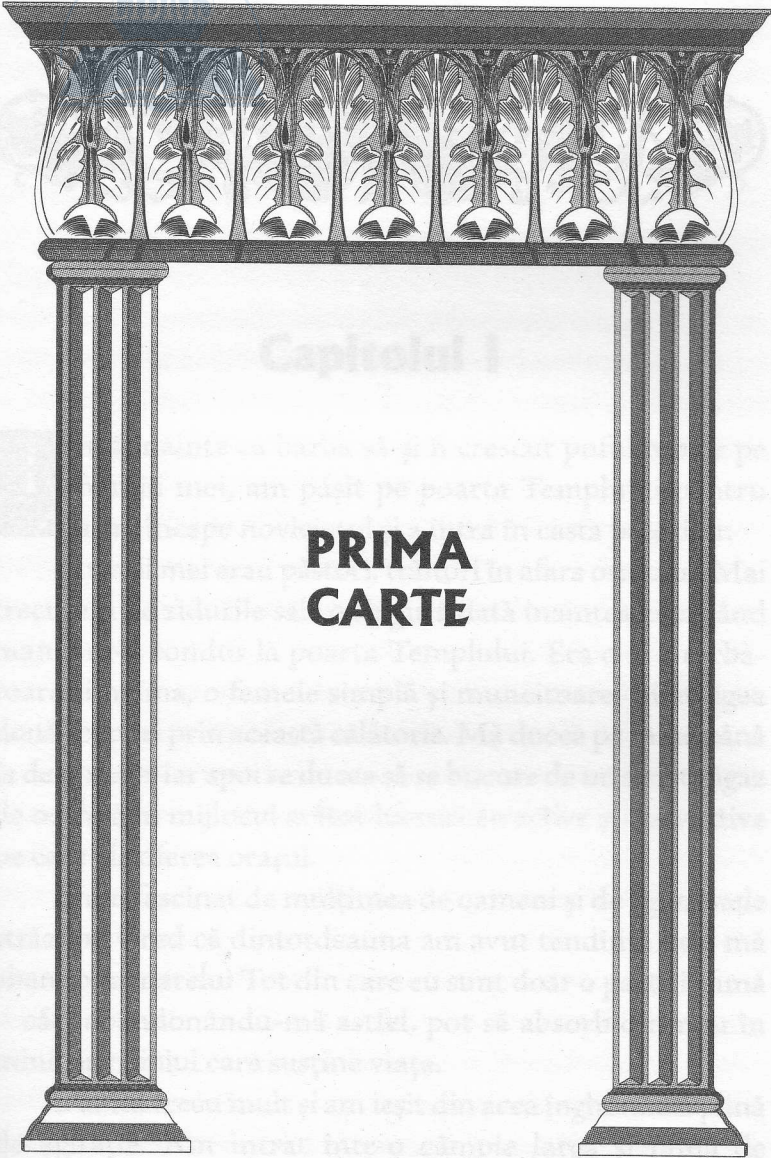
Traducere de **Daniel Bichiș**

**Editura Șapte
București — 2016**

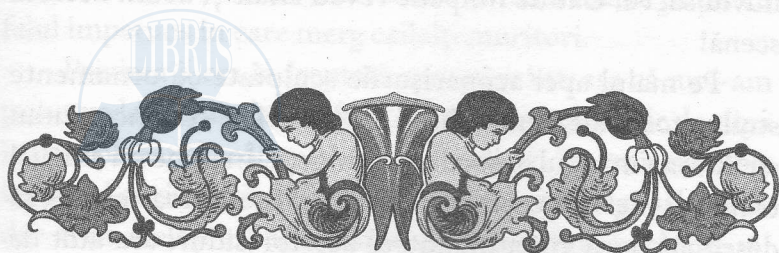


Cuprins


Prefață	7
Prolog	9
Prima Carte	11
Cartea a Doua	97
Povestea lui Sensa, o interpretare de Mabel Collins	155
Comentarii la Idila Lotusului Alb, de T. Subba Row ...	205



**PRIMA
CARTE**



Capitolul I

ncă înainte ca barba să-și fi crescut puful moale pe obrazii mei, am pășit pe poarta Templului pentru a-mi începe noviciatul și a intra în casta preoților.

Părinții mei erau păstori, trăitori în afara orașului. Mai trecusem de zidurile sale o singură dată înaintea zilei când mama m-a condus la poarta Templului. Era o zi e sărbătoare și mama, o femeie simplă și muncitoare, își atingea două scopuri prin această călătorie. Mă ducea pe mine până la destinație, iar apoi se ducea să se bucure de un scurt răgaz de odihnă în mijlocul atâtor lucruri atractive și distractive pe care i le oferea orașul.

Eram fascinat de mulțimea de oameni și de zgomotele străzilor. Cred că dintotdeauna am avut tendința de a mă abandona marelui Tot din care eu sunt doar o parte infimă – căci abandonându-mă astfel, pot să absorb din nou în mine principiul care susține viața.

Dar nu trecu mult și am ieșit din acea înghesuială plină de agitație. Am intrat într-o câmpie largă și plină de verdeață, la extremitatea căreia curgea prea-iubitul nostru

fluviu sacru. Cât de limpede revăd chiar și acum această scenă!

Pe malul apei acoperișurile sculptate cu ornamente strălucitoare ale Templului și ale clădirilor ce-l înconjurau străluceau în aerul limpede al dimineții. În mine nu era nici teamă și nici vreo așteptare anume. Eram doar curios să descopăr dacă viața înăuntrul acestor ziduri era atât de frumoasă pe cât îmi închipuiam eu că ar trebui să fie.

La poartă stătea un novice îmbrăcat cu o robă neagră, ce vorbea cu o femeie din oraș care adusese ulcioare pline cu apă și cerea insistent ca un preot să vină să le binecuvânteze. În felul acesta povara sa ar fi devenit mai prețioasă – ceva pentru care poporul superstițios era dispus să plătească mult.

Trăgeam cu ochiul printre gratiile porții, așteptând să ne vină rândul să vorbim, iar ceea ce vedeam m-a umplut cu o teamă respectuoasă. Această teamă a persistat mult timp, chiar și după ce am ajuns să fiu în contact ceas de ceas cu persoana care mă impresionase atât de mult.

Era unul dintre preoții cu robă albă, care venea lent pe drumul larg ce ducea spre poartă. Nu mai văzusem vreunul dintre acești preoți îmbrăcați în alb decât cu ocazia singurei mele vizite anterioare în oraș. Zărisem atunci pe câțiva dintre ei în barca sacră ce plutea în mijlocul unei procesiuni pe fluviu.

Dar acum acest preot era aproape de mine, se îndrepta spre mine – așa că mi s-a tăiat răsufarea.

E drept că aerul era foarte liniștit dar, pe măsură ce preotul se mișca prin penumbra drumului, aceste haine albe de ceremonie dădeau impresia că niciun fel de vânt terestru nu ar fi putut să le miște. Mersul său părea la fel de imper-

turbabil. Se mișca, dar mersul său semăna foarte puțin cu felul impetuos în care merg ceilalți muritori.

Privirea îi era îndreptată spre pământ, așa că nu i-am putut vedea ochii; dar, de fapt, mă temeam groaznic de clipa în care pleoapele coborâte se vor fi ridicat. Pielea îi era albă, iar părul auriu lipsit de strălucire. Barba era lungă și bogată, dar avea același aspect straniu de nemișcare, părându-mi aproape sculptată. Nu mi-o puteam imagina fluturând în lături. Părea a fi sculptată în aur și fixată pentru eternitate. Aceeași impresie mi-o dădea întreaga sa făptură – ca fiind o persoană deja ieșită din lumea oamenilor obișnuiți.

Novicele privi în jur, atenția fiindu-i atrasă probabil de intensitatea privirii mele, căci la urechile mele nu ajungea niciun sunet de pași venind dinspre preot.

– Oh, iată-l pe sfinția sa, preotul Agmahd – îl voi ruga pe el.

Închizând poarta în urma lui, novicele se îndepărtă și l-am văzut vorbind cu preotul, care își înclină ușor capul. Apoi se întoarse, luă ulcioarele din mâna femeii și le duse la preot, care își puse o clipă mâna pe ele.

Femeia își primi înapoi ulcioarele cu mii de mulțumiri, iar noi am fost întrebați de motivul venirii la Templu.

Curând după aceea, am fost dat pe mâna novicei îmbrăcat cu robă neagră. Nu eram trist, doar destul de speriat. Nu-mi păsase prea mult de sarcina de a îngriji oile tatălui meu, fiindcă urechile îmi fuseseră deja umplute cu faptul că urma să fac parte din cu totul altceva decât turma oamenilor obișnuiți. Această idee face ca biata natură umană să treacă prin încercări încă mai grele decât aceea de a-și părăsi pentru totdeauna casa părintească și a urma o cale a vieții complet nouă și necunoscută.

Poarta Templului se roti în spatele meu și bărbatul îmbrăcat în robă neagră o încuie cu cheia mare care îi atârna la brâu. Dar acest lucru nu-mi dădu senzația că aș fi fost închis, ci doar conștiința faptului că sunt izolat și separat. Căci cine ar fi putut asocia ideea de încarcerare cu decorul ce se desfășura în fața ochilor mei?

Ușile Templului se aflau în fața porții, la extremitatea opusă a unui drum larg și minunat. Nu era un drum natural, mărginit de copaci plantați în pământ și crescând spontan, ci era străjuit de mari tuburi de piatră, în care erau plantați arbuști enormi, care în mod evident erau tăiați și cultivați cu mare grijă, astfel încât să ia acele forme ciudate pe care le aveau. După fiecare arbust se găsea o piatră cubică, pe care era sculptată o imagine. Cele care se găseau mai aproape de poartă erau imagini de sfincși și alte animale mari cu față umană, dar mai apoi nu am mai îndrăznit să-mi mai ridic ochii curioși spre ele. Și asta pentru că văzusem că, purtat de plimbarea sa încolo și înapoi, preotul cu barbă de aur Agmahd se apropia de noi.

Mergând alături de ghidul meu, îmi țineam privirile coborâte spre pământ. Când el s-a oprit, m-am oprit și eu și am descoperit că privirile îmi erau ațintite asupra poalelor robei albe a preotului. Acestea purtau delicate broderii formate din caractere aurii: atât era deja suficient pentru ca să-mi capteze atenția și, o vreme, să mă umple de uimire.

- Un nou novice? am auzit spunând o voce foarte liniștită și blândă. Bine, du-l la școală, încă nu este decât un puști. Ridică-ți privirea, băiete, fără frică!

Astfel încurajat, mi-am ridicat ochii și-am întâlnit privirea preotului. Atunci am observat, în ciuda tulburării, că ochii săi aveau o culoare schimbătoare, fiind când albaș-

tri, când gri. Dar, în ciuda blândeții care îi umplea, nu-mi dădeau încurajarea pe care o auzisem în voce. Erau calmi, ce-i drept, plini de cunoaștere, dar mă făceau să tremur din toate încheieturile.

Ne făcu semn să ne vedem de treabă și își reluă plimbarea monotonă de-a lungul drumului larg, în vreme ce eu, mai predispus să tremur decât fusesem vreodată, mi-am urmat în tăcere ghidul tăcut. Am intrat prin marea poartă centrală a Templului, ale cărei laturi sunt făcute din mari blocuri de piatră neșlefuită. Bănuiesc că ceva de genul unui acces de panică s-a abătut asupra mea după întâlnirea inchizitorială cu ochii preotului, fiindcă am privit aceste pietre cu un vag sentiment de groază.

Ajuns înăuntru, am văzut că de la poarta centrală pornea un pasaj ce continua drumul de acces, trecând în linie dreaptă prin interiorul clădirii. Dar nu aceasta era calea noastră. Am luat-o în lateral și am ajuns într-un păienjeniș de mici coridoare, trecând rând pe rând prin mai multe încăperi goale.

În cele din urmă am intrat într-o cameră mare, magnifică. Spun că era magnifică, cu toate că era complet goală și lipsită de mobile, cu excepția unei mese aflată într-un colț. Dar proporțiile sale erau atât de armonioase, iar structura sa atât de elegantă, încât până și ochii mei, neobișnuiți să discearnă frumusețile arhitecturale, erau ciudat de impresionați, umpluți de o senzație de bunăstare.

La masa din colț stăteau doi tineri ce copiau sau deseneau, nu vedeam prea bine ce. Puteam doar să constat că erau foarte ocupați și am fost surprins să văd că și-au ridicat doar puțin capetele ca să ne observe atunci când am intrat. Dar, înaintând, am observat că în spatele uneia dintre pie-

trele mari care ieșeau din zid se afla un preot bătrân, cu robă albă, care privea la o carte pe care o ținea pe genunchi.

Nu ne-a observat până când ghidul meu s-a înclinat în fața lui, plin de respect.

– Un nou elev? întrebă preotului, întorcând spre mine privirea cercetătoare a ochilor săi stinși, care păreau încețoșați. Ce știe să facă?

– Nu mare lucru, cred, răspuse ghidul meu, vorbind despre mine cu un ton ușor disprețuitor. Nu-i decât un fiu de cioban.

– Un fiu de cioban, reluă ca un ecou preotul, înseamnă că n-avem ce face cu el aici. Mai bine ar lucra în grădină. Ai învățat cumva să scrii sau să copiezi desene? întrebă, întorcându-se spre mine.

Fusesem învățat cât de cât să fac aceste lucruri, în măsura în care fusese cu putință, fiindcă aceste lucruri erau rareori făcute în afara școlilor de preoți și a puținelor persoane cultivate din afara castei preoțimii.

Bătrânul preot îmi privi mâinile, apoi se întoarse spre cartea sa.

– Va trebui să învețe odată și odată, spuse el, dar acum sunt mult prea îngropat în muncă pentru ca să-l învăț. Am nevoie de ajutoare pentru munca pe care o desfășor, dar cum trebuie să termin toate aceste papyrusuri sacre nu pot să mă opresc ca să învăț un ignorant. Condu-l la grădină, pentru o vreme cel puțin, iar eu o să mă ocup când și când de el.

Ghidul meu s-a întors și a ieșit din cameră. După ce am aruncat o ultimă privire spre frumusețea acelei încăperi, l-am urmat.